18 Ιουνίου 2015

Ένα αποκαλυπτικό και θαυμαστό όραμα!

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα





«Είπε κάποιος από τους αγίους Γέροντας. ότι μίαν φοράν όπου ήμουν εις το κελλίον μου, μου ήλθε λύπη, ακηδία και κακή καρδία. και επήγα προς κάποιον Γέροντα, όπου ήτον άγιος άνθρωπος, και τον εχαιρέτησα παρακαλώντας τον να μου ειπή κανένα λόγον ωφελείας, δια να στραφή η ταλαίπωρος ψυχή μου από την αμέλειαν και την ακηδίαν εκείνην όπου είχα, προς τα καλά και σωτήρια της

αρετής και της αγιότητος έργα.

Ο δε Γέρων εκείνος ο άγιος και θαυμαστός, επειδή ήτον θεοφόρος και ωδηγείτο υπό της θείας χάριτος εις το να πράττη το θέλημα του Θεού εις την ζωήν του, μου εδιηγήθηκε πολλά γλυκύτατα και σωτήρια λόγια όπου ήσαν ικανά και άξια να στηρίζουν και να οικοδομούν κάθε ψυχήν και να την προτρέπουν με φιλοτιμίαν να πορεύεται την οδόν της μετανοίας. Εστερεώθη η καρδία μου και ευχαρίστησα τον Θεόν. Κατόπιν ηρώτησα τον Γέροντα να μου ειπή περί καθαράς και ειρηνικής και αγίας προσευχής. Και αποκριθείς ο άγιος Γέρων είπεν:

Μίαν φοράν εις τον καιρόν της αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής έτυχε και εσηκώθηκα από τον ύπνον πριν από το μεσονύκτιον. Και πρώτον μεν επροσκύνησα έως εδάφους μετά φόβου και σεβασμού και αγάπης τον υπό πάντων των ευσεβών και ορθοδόξου Χριστιανών προσκυνούμενον Θεόν.

Έπειτα υψώσας τας χείρας μου και τους οφθαλμούς μου εις τον ουρανόν προσηυχόμην επί πολλάς ώρας. Και όσον μου ήτο δυνατόν προσηυχόμην με πολλήν κατάνυξιν και με δάκρυα εις τους οφθαλμούς. Και μοι εφαίνετο -καθώς είναι και η αλήθεια- ότι συνωμίλουν νοητώς και χωρίς λάλημα της φωνής μετά του αγαπητού και πολυποθουμένου μου Θεού.

Συνέβη λοιπόν τότε, εις τον καιρόν της προσευχής μου εκείνης -καθώς με εφάνη- ότι ηρπάγη ο νους μου, και ανέβη, και απέρασεν αυτόν τον φαινόμενον ουρανόν και ευρέθη μέσα εις κάποιαν πόλιν μεγάλην και πολυάνθρωπον.

Το δε κάλλος της πόλεως εκείνης καθώς είναι, λογιάζω ότι δεν δύναται νους ανθρώπου να το ειπή και να το παραστήση καθώς πρέπει, πλην όσον δύναται ο νους μου και η γλώσσα μου να διηγηθώ: δια την ευμορφίαν και ευπρέπειαν όπου είχον τα τείχη της πόλεως εκείνης της ουρανίου. δια τον πολύτιμον και μεγαλοπρεπή στολισμόν όπου είχον αι θύρες της, δια την λαμπροτάτην και χρυσοειδή θεωρίαν όπου είχεν το έδαφός της, και δια όλην την άλλην θαυμαστήν σύνθεσιν και τεχνουργίαν, της οποίας τεχνίτην και δημιουργόν ελογίαζα τον Θεόν.

Ο δε πολύς και περισσός λαός και κόσμος, το πλήθος των ανθρώπων όπου ήσαν εκεί δεν είχαν μετρημόν ουδέ λογαριασμόν. Και ήσαν όλοι εστεφανωμένοι τας κεφαλάς, και εστολισμένοι με κάλλος, και με λαμπράς ενδυμασίας. Το δε είδος και η στολή ενός εκάστου δεν ήτον ομοία εις όλους, αλλ’ ήτο πολλών λογιών.

Άλλων δηλαδή οι στέφανοι ήσαν ωσάν από γυαλί καθαρώτατον και λαμπροί ως κρύσταλλον. Άλλων ήσαν αργυροειδείς. άλλων χρυσοειδείς και εκ λίθων πολυτίμων. και άλλων μαργαροειδείς.

Και εις την ενδυμασίαν επίσης συνέβαινεν το όμοιον με τους στεφάνους. έβλεπον ενδυμασίας πολλών λογιών με διάφορα και πολύτροπα χρώματα. Εφορούσαν δηλ. οι μακάριοι κάτοικοι της πόλεως εκείνης της ουρανίου, στολάς και στεφάνους όχι μόνον από τες τιμημένες ύλες του χρυσίου και του αργυρίου και των πολυτίμων λίθων, αλλά και ωσάν από σιδήρου και χαλκού και μολύβδου εφαίνετο ότι είχον υφασμένες και πλεγμένες μερικοί τες στολές αυτών και τους στεφάνους, αναλόγως της πνευματικής αυτών καταστάσεως.

Ταύτα βλέποντας εγώ εθαύμαζον και με εφάνη καλόν να ερωτήσω κάποιους από εκείνους τους φορούντας τους στεφάνους να με ειπούν τι λογής αρετήν είχον κατορθώσει εις τον κόσμον με το πολυπαθές σώμα των, και ποία ήτο η θαυμαστή και θεάρεστος εργασία των και κατηξιώθησαν να έλθουν εις εκείνην την αξιοθαύμαστον και πολυαγαπημένην πόλιν, δια να έχουν τόσην τιμήν και δόξαν.

Αυτά συλλογιζόμενος επλησίασα εις έναν από εκείνους τους λαμπροφορεμένους όπου έβλεπα, του οποίου η στολή και ο στέφανος ήσαν ωσάν από τας χρυσοειδείς ακτίνας του ηλίου, και τον ηρώτησα. άρχοντά μου τιμημένε και υπέρλαμπρε, ειπέ μοι. εις την δόξαν σου αυτήν και την λαμπρότητα πώς εισήλθες; Ποίον ήτο το ύψος της κατά Θεόν αρετής σου εις την πρόσκαιρον ζωήν δια το οποίον τόσον υπέρλαμπρα εδώ ετιμήθης; Και αποκριθείς εκείνος μοι είπεν:

Εγώ, αδελφέ μου ήμουν πτωχός και ταλαίπωρος και ασθενής και αδύνατος και χωλός από μικράς ηλικίας. Και επειδή υπέμεινα μετά ευχαριστίας την σιδηράν κάμινον της πτωχείας και την πολυχρόνιον της ασθενείας ταλαιπωρίαν χωρίς γογγυσμού, δι’ αυτό μου εδόθη παρά του φιλανθρώπου Θεού να έχω μετά θάνατον αυτήν την δόξαν και την λαμπρότητα, όπου βλέπεις.

Τότε αφήκα αυτόν και ήλθον προς άλλον, του οποίου η μεν όψις ήτο ωσάν τον λαμπρόν αυγερινόν, η δε ενδυμασία και ο στέφανός του ήτον από μαργαρίτας και άλλους πολυτίμους λίθους εστολισμένα. Ηρώτησα λοιπόν και αυτόν ωσάν και τον πρώτον, και απεκρίθη και μου είπε:

Εγώ, αδελφέ, ήμουν καλόγερος εις την πρόσκαιρον ζωήν, και αφού άρχισα την μοναχικήν πολιτείαν έως τέλους καλά εκοπίασα με τους κόπους της ασκήσεως και με ανδρείαν και υπομονήν εκαρτέρησα τους πειρασμούς και τις θλίψεις της ασκητικής ζωής. Αλλ’ εις το τέλος εδελεάσθηκα από τους εκ δεξιών λογισμούς και εχειροτονήθην επίσκοπος.

Όμως πάλιν φοβηθείς τον Θεόν οικονόμησα και εκυβέρνησα καλά με ευσέβειαν και ευλάβειαν τα της αρχιερωσύνης, και δι’ αυτό ωσάν εχωρίσθην από το σώμα μου ήλθον εδώ και έλαβον παρά του φιλανθρώπου Θεού την δόξαν αυτήν όπου βλέπεις

εις τον τόπον αυτόν της χαράς και ευφροσύνης.

Εάν όμως δεν είχον στέρξει το αξίωμα της Αρχιερωσύνης, και εάν είχα αποστραφή την πρόσκαιρον εκείνην δόξαν του κόσμου, θα ήμουν τώρα και εγώ όλος φως, και όλος ενδεδυμένος τον ήλιον, καθώς εκείνος ο αδελφός με τον οποίον ομίλησες προτύτερα.

Τότε αφήνοντας και αυτόν τον σεβάσμιον Γέροντα επήγα προς κάποιον άλλον όπου εφόρει στέφανον αργυρούν, και το πρόσωπόν του ήτο λαμπρόν και χαριέστατον και η ενδυμασία του ήτο λευκή ωσάν το χιόνι καθώς δέχεται τας ακτίνας του ηλίου. Ηρώτησα και αυτόν να μου ειπή ποίαν αρετήν είχε κατορθώσει εις τον κόσμον. Και αποκριθείς μου είπεν:

Εγώ αδελφέ ήμουν άνθρωπος λαϊκός εις την ζωήν εκείνην, εξοικονομών τον άρτον μου και τα απαραίτητα προς το ζην με τον ιδρώτα του προσώπου μου, καθώς επρόσταξεν ο Θεός. Και ελθών εις ηλικίαν έλαβον γυναίκα νόμιμον κατά τας ευλογίας της Εκκλησίας, και απέκτησα τέκνα όσα έδωκεν ο Θεός, και εις όλην μου την ζωήν άλλην γυναίκα δεν εγνώρισα.

Και με την χάριν του Χριστού πορευόμενος κανένα δεν επείραξα, κανένα δεν ηδίκησα, κανένα δεν επίκρανα, κανένα δεν εσυκοφάντησα. ελεημοσύνην έκαμνα όσον ημπορούσα. από την Εκκλησίαν και από τα άγια Μυστήρια δεν έλειπα και με φόβον Θεού και αγάπην των συνανθρώπων μου απέρασα την ζωήν μου.

Δι’ αυτό και όταν δια του θανάτου εχωρίσθηκα από το σώμα μου ήλθον, Θεού βουλήσει, εις τον τόπον αυτόν και εις την ανάπαυσιν αυτήν όπου με βλέπεις μετά των Δικαίων.

Τότε, αφήνοντας και αυτόν επήγα προς δύο άλλους όπου έστεκαν μαζί και είχον ο μεν ένας ωσάν από σίδηρον πλεγμένον τον στέφανόν του, ο δε άλλος ωσάν από χαλκόν, και η όψις των ήτον εις το κατά φύσιν, καθώς φαίνονται εις τον κόσμον αυτόν όλοι οι άνθρωποι.

Τα δε ενδύματά των ήσαν εις την μέσην τάξιν. ούτε εντελώς λερωμένα, ούτε πάλιν, ακάθαρτα, αλλά ωσάν να ήτον πλυμμένα. Και όταν τους ερώτησα τι έκαμαν εις την ζωήν, απεκρίθησαν και με είπαν:

Ημείς, αδελφέ, ήμεθα κακότροποι άνθρωποι εις την ζωήν και κατά πολύ αμαρτωλοί. καμμίαν αμαρτίαν δεν αφήκαμεν όπου να μην την πράξωμεν. Και επειδή δεν αφήναμεν με το καλόν τες αμαρτίες μας, ήλθεν ο θάνατος με την προσταγήν του Θεού να μας κόψη ωσάν άκαρπα δένδρα και να μας παραπέμψη εις το πυρ το αιώνιον.

Όμως, τότε την ώραν του θανάτου, εβάλαμεν εις τον νουν μας την πολλήν ευσπλαγχνίαν του Θεού και το αμέτρητον έλεος του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, όπου λέγει δια του προφήτου: «Και μετά ταύτα πάντα επίστρεψον».

Και πάλιν αλλού όπου λέγει: «Ου θελήσει θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν». Δια ταύτα και ημείς, επέσαμεν εις μετάνοιαν αληθινήν με ταπείνωσιν και συντετριμμένην καρδίαν και με το φάρμακον της εξομολογήσεως ευρήκαμεν την ιατρείαν της ψυχής μας.

Εδώσαμεν δε λόγον εις τον Θεόν με όλην την δύναμιν της ψυχής μας να παύσωμεν τελείως τες αμαρτίες μας, όχι μόνον να μην τες ξαναπράξωμεν αλλά μήτε να τες ξαναεπιθυμήσωμεν.

Και με τοιαύτας σταθεράς υποσχέσεις εστερεώσαμεν την μετάνοιάν μας προς τον Πανάγαθον Θεόν, παρακαλούντες την Παναγίαν Θεοτόκον και πάντας τους Αγίους να βοηθήσουν εις την απόφασίν μας να μη στρέψωμεν εις τα οπίσω.

Αλλά, πώς να σου διηγηθώμεν, αδελφέ, την άπειρον ευσπλαχνίαν του Ουρανίου Πατρός την οποίαν έδειξεν εις ημάς και ανά πάσαν στιγμήν δεικνύει εις όλους τους αμωρτωλούς, αναμένων την μετάνοιάν τους και δίδων εις τον καθένα χωριστά και εις όλους μαζί αφορμήν και τρόπους και ευκαιρίες επιστροφής και διορθώσεως!

Καθώς δεν έχουν μετρημόν τα φύλλα των δένδρων και η άμμος της θαλάσσης, ομοίως δεν έχει μετρημόν και το έλεος του Θεού όπου απλώνει εις τον αμαρτωλόν παρακαλώντας τον με την χάριν του να συνέλθη και να μετανοήση έστω και την ενδεκάτην ώραν της ζωής του, έστω ολίγον προ του θανάτου του, καθώς ο ληστής επάνω εις τον Σταυρόν.

Αυτά τα παρηγορητικά λόγια μου είπον οι αδελφοί εκείνοι, οι οποίοι αν και υπήρξαν κατά πολύ αμαρτωλοί εις την ζωήν αυτών, όμως εις το τέλος φοβηθέντες την κόλασιν και ελπίσαντες εις το θείον έλεος έπλυναν την στολήν της ψυχής των με τα δάκρυα της μετανοίας και λυτρωθέντες της κολάσεως εισήλθον εις τον τόπον της αιωνίου αναπαύσεως.

Αυτά μου είπεν ο άγιος εκείνος Γέρων της ερήμου και έπειτα έσκυψε την κεφαλήν κάτω και εστέναξεν από καρδίας. Εγώ ακούοντας εκείνον τον στεναγμόν εσυλλογίστηκα με πολλήν ταπείνωσιν και είπα εις εαυτόν: Αλλοίμονον εις εμέ και εις τους κατ' εμέ αμαρτωλούς!

Αν αυτός ο άγιος Γέρων αναστενάζει τόσον βαθέως, παρ' ότι ο Θεός τον ηξίωσε να ιδή και να θαυμάση τόσα θαυμαστά του άλλου κόσμου, πόσον πρέπει να αναστενάζω και να δακρύω και να μετανοώ καθ' ημέραν και ώραν εγώ δια τες αμαρτίες μου;

Τότε τον ηρώτησα δια τελευταίαν φοράν να μου ειπή δι' εκείνον τον βαθύν στεναγμόν. Και ο τίμιος Γέρων καθώς εσήκωνεν την ολόλευκον κεφαλήν του με τους δακρυσμένους οφθαλμούς επρόσθεσεν έναν ακόμη στεναγμόν και με κατανυκτικήν φωνήν μου είπεν:

Δεν ημπορώ, αδελφέ, να λησμονήσω τα όσα είδα και άκουσα εις την άνω εκείνην Ιερουσαλήμ, από τα οποία δεν σου εδιηγήθηκα ουδέ ένα χιλιοστόν. Στενάζω και θρηνώ δια την αμέλειάν μου και δια την σκληροκαρδίαν και αμετανοησίαν των συνανθρώπων μου, όπου ο Πανάγαθος, μας έχει ετοιμάσει τα κάλλη του Παραδείσου και ημείς οι ταλαίπωροι και εσκοτισμένοι δεν θέλομεν να αφήσωμεν τες αμαρτίες μας και τες κακές επιθυμίες μας, τες πλεονεξίες και αδικίες και τους φθόνους και τες μνησικακίες μας να μετανοήσωμεν από καρδίας και να συμφιλιωθώμεν με τον Θεόν και τους συνανθρώπους μας δια να αξιωθώμεν και ημείς της χαράς εκείνης των σωζομένων».

Πηγή: impantokratoros.gr